

Vappu-Tuuli Fagerson

Lemmenhuolesi kaikki heitä

 SAGA
EGMONT

Vappu-Tuuli Fagerson

Lemmenhuolesi kaikki heitä

SAGA Egmont

Lemmenhuolesi kaikki heitä

Copyright © 2024 Vappu-Tuuli Fagerson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727210841

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

ENSIMMÄINEN LUKU

40 päivää ennen joulua

– Mikä *tuo* on?

Tero osoittaa sormellaan ostoskärryyn. Siirrän jauheliharasiaa vaivihkaa kiiltävän pakkauksen päälle, vaikka tekemäni heräteostos onkin tässä vaiheessa ilmiselvä.

– Ne ovat vain valoja, sanon. – Sisustusvaloja. Syksyisin on pimeää.

Okei, tässä tapauksessa minun on hieman hankala perustella, miten valitsemani tonttulakkeihin ja kaulaliinoihin puetut pikkuruiset lumiukot sopisivat syyssisustukseen. Mutta onko se nyt niin nökönuukaa? Valojen tarkoitushan on tuoda iloa ja noh, valoa.

– Ja mihin ajattelit ripustaa ne? Tero kysyy. Tiedän, että hän haluaisi jatkaa kysymystä sanomalla ”Vessaanko?”, mutta hän muistaa, että minä tosiaan ripustin led-nauhan kylpyhuoneen takaseinään viime jouluna. Valosarja oli kristallisen hopeanvärinen täynnä kymmeniä pieniä tähtiä ja monella tapaa

niin kuin jouluihin tähtitaivas. Sekin valaisi pimeässä helpotusta etsivien kulkua.

– Kyllä niille paikka löytyy, vakuutan.

Meillä on ennenkin ollut hiukan erimielisyyksiä tähän aihepiiriin liittyen. Minä olen se, joka täyttää rivitalokaksiomme piparituoksukynttilöillä, tonttupehmoleluilla ja glitterporoilla, kun taas Terolle riittäisi varsin hyvin yksinäinen tuikku sohvapöydällä. Olemme riidelleet yhteisen muovikuusen hankinnasta (Teron mielestä oli liian aikaista). Lähes aina kiistelemme juhlapyyhiin käytettävästä budjetista (ylläri) ja siitä, kuka saa syödä mitkään konvehdit (ananas, yäk). Yhtenä jouluna otimme yhteen siitä, mikä on joulun alkuperäinen tarkoitus. Tero oli yllättäen team Jeesus, kun taas itse uskoin vakaasti joulun olevan lähtöisin pakanallisista keskitalven karkeloista. Nyt olemme tulleet hakemaan viikonlopun ostokset enkä millään jaksaisi riidellä keskellä kodintarvikeosastoa yhden valosarjan takia.

– Hei, otetaan nämä nyt vaan, sanon. Tero on vaiti. Hänellä on ilme, joka hänellä on aina silloin, kun hän haluaa sanoa viimeisen sanan sanomatta ainuttakaan sanaa.

– Miksi sä vihaat joulua? äsähän, kun jäätävää hiljaisuutta on kestänyt sietämättömän kauan.

– En mä vihaa joulua, Tero sihahtaa. – Mä en vaan tajua, miten tätä krääsää täytyy aina hankkia, yhä vaan aiemmin ja aiemmin ja joka saatanan vuosi!

Hän vilkaisee hyllyjen edessä häärivää lapsenkasvoista myyjää, joka on parhaillaan asettelemassa lisää joulukoristeita hyllyyn. Tyttö tuijottaa Teroa pelästyneenä takaisin, aivan kuin pelkäisi tämän alkavan hetkenä minä hyvänsä huutaa ja säättä häntä liian varhaisesta sesonkituotteiden esillepanosta.

- Mikä sua vaivaa? tiuskaisen.
- Mikä *sua* vaivaa? Tero tiuskaisee takaisin. Vau, dialogimme nokkeluus on päätähuimaavaa.
- Joulule tulee lopulta, minä huomautan.
- Joulule tulee, vaikka me istuttaisiin hiljaa pimeässä ja pureskeltaisiin jumalauta nauriita!

Tässä asiassa Tero saattaa olla oikeassa. Joulussa ei ole kysymys krääsästä. Minäkin käytin kerran vahingossa tonttuleikkuulautaani heinäkuussa, enkä silti tuntenut oloani jouluisaksi sen jälkeen. Mutta onko kukaan oikeasti, siis oikeasti, päässyt joulumielelle ilman kynttilöitä, kanelintuoksua tai havunoksia?

– No jos sä saisit päättää, just niin me varmaan tehtäisiinkin! kimpaannun. – Mennään kuule saman tien heviosaston kautta ja napataan mukaan yksi palsternakkakin. Pannaan oikein rantaliksi!

Lataan viimeisen lauseeni sellaisella raivolla, että havahdun itsekin tekemisiini. Äänemme ovat huomaamattamme paitsi kiristyneet, myös nousseet tasolle, jolla herätämme jo muiden asiakkaiden huomion. Iäkkäämpi rouva turkislakissa tuijottaa minua tuikeasti kertakäyttöpyyhepinon takaa. Minun tekee mieli sopertaa anteeksipyyntöjä.

Vedän syvään henkeä, yritän ottaa haltuun ammattiminäni ja tasoittaa ääneni niin harkitun sivistyneeksi kuin ikinä kykenen.

– Tero, nyt vedetään syvään henk....

En saa lausettani loppuun ennen kuin se tapahtuu. Tero tarttuu kaksin käsin ostoskärryihin, työntää ne täysillä päin keskikäytävälle pystytettyä paristotelinettä ja marssii sanaakaan sanomatta pois. Lapsenkasvoinen myyjätyttö pomppaa säikähdyksestä melkein ilmaan. Paristopakkauksia tipahtelee

lattialle, niitä ropisee sisälle ostoskärryihin ja niiden pintojen välistä ulos. Tero on luultavasti jo ulko-ovilla. Tiedän, että hän on vihainen, mutta tämä on liikaa. Aivan totaalisen liikaa. En ole koskaan nähnyt poikaystävääni yhtä raivopäisenä.

Kestää hetken ennen kuin toinnun järkytyksestäni ja kykenen taas toimimaan. Sitten soperran anteeksipyyntöjä myyjätyölle ja autan häntä keräämään paristoja takaisin telineeseen. Turkislakkinen rouva tulee ostoskoreineen käytävältä ja naksauttaa minulle kieltään. Nykynuoriso, luen hänen silmistään, ja sillä hetkellä toivoisin voivani vajota maan alle. Ennen kuin poistun paikalta, nostan lumiukkovalosarjan takaisin hyllyyn ja vaihdan sen ruusunpunaisiin pikku valopalloihin.

Tavoitan Teron vasta autosta. Hän on painellut sinne heti kohtauksensa jälkeen, istunut kuljettajan paikalle ja räpeltää nyt hands freetään hoitaen jotakin loputtomista työpuheluistaan. Hän on ollut enemmän kiinni puhelimessaan siitä lähtien, kun hänen kannettavansa joutui huoltokierteeseen ja hänen on täytynyt ajoittain lainata myös minun konettani. Hänellä on paineita, tajuan sen. Mutta miksi sen pitää purkautua juuri näin?

Huomatessaan minut Tero katkaisee puhelun sanaakaan sanomatta ja kiertää avainta rajulla liikkeellä virtalukossa. Istahdan jähmeästi hänen viereensä pelkääjänpaikalle. Emme puhu toisillemme mitään koko kotimatkan aikana.

Tero ja minä tapasimme, kun hän tuli luennoimaan Zen/Workille. Työskentelen siellä uravalmentajana, eli kokoon asiakkaistamme muiden asiantuntijoidemme koostamat raportit yhteen ja kyselen, millaisissa tehtävissä he tunsivat olonsa mahdollisimman luontevaksi. Lopuksi yritän sitten löytää sopivan heille työpaikan. Harvoin onnistun löytämään

täydellistä unelmatyötä, mutta olen aika hyvä taivuttelemaan ihmisiä pieniin kompromisseihin ilman, että he oikeastaan edes huomaavat sitä. Yrityksen nimi tulee siitä, että unelmatyö on yhtä kuin zen-tila. Virallisissa yhteyksissä ja logossa se kirjoitetaan kauttaviivalla, mutta puhuessa kukaan ei huomioi välimerkkejä (jälleen yksi pomoni ideoimista yksityiskohdista). Toissä meillä on päällämme siniharmaat t-paidat, joiden rintamuksessa on puoliympyrään suljettu lootuksenkukka. Zen/Workin perustajan, pomoni Annukan mielestä oli kai nerokas idea yhdistää Oura-sormus ja työvoimatoimistopalvelut. Toisaalta mikäpäsi siinä, kun meillä riittää asiakkaita, jotka ovat valmiita pulittamaan premium-hintaa huomattavasti tavanomaista kattavamman työnhakijaprofilin luomisesta. Joskus taas minusta tuntuu, että lootuksenkukkapaita saa minut näyttämään jeesusmaisemmalta kuin todellisuudessa olen.

Vuosien aikana minulle on kehittynyt aika hyvä silmä sen suhteen, millaiset ihmiset hakeutuvat millekin alalle. Ihmettelin ensi alkuun, mihin me oikeastaan tarvitsimme tyky-päiviä, mutta kun näin Teron, muutin oitis mieltäni. Ehkä tyky-päivät olivat sittenkin hyvä juttu. Liimasimme pienissä ryhmissä kartongille punaisia neliöitä ja kirjoitimme niihin rohkaisevia sanoja, joita tulimme sanoneeksi toisillemme liian harvoin, jos koskaan (ne olivat sellaisia kuin ”kiitos”, ”sori” ja ”kiva kun muistit tilata uuden vesikanisterin kahvihuoneeseen.”), ja sen jälkeen kaatuilimme toistemme syliin fysioterapiasalissa. Aluksi en ollut lainkaan vakuuttunut siitä, miten selin heittäytyminen palkanlaskennan Ritvan käsivarsille edistäisi työyhteisömme hyvinvointia. Tero huomasi epäröintini ja tuli luokseni.

- Onks täällä joku ongelma? hän kysyi.
- Mä en nyt ihan tiää... aloitin.

– Mä voin tulla demonstroimaan!

Ennen kuin ehdin vastustella, hän oli jo pujahtanut taakseni ja kannusti minua kaatumaan taaksepäin.

Niin minä sitten kaaduin suorin vartaloin hänen syliinsä. Hän otti minut kiinni kevyesti, aivan vaivattomasti kuin olisi napannut puusta putoavan omenan. En edes huomannut puristavani silmiäni kiinni ennen kuin tajusin avaavani ne ja tuijottavani suoraan Teron ruskeisiin silmiin.

– Oho, sanoin.

– Upeeta, sanoi Tero.

Ruskeiden silmien alapuolella levisi valkoisena hohtava hammasrivistö.

Meidän välillämme täytyi olla luottamusta. Me loimme luottamuspuhjan ensi tapaamisellamme varta vasten sille tarkoitettulla harjoitteella. Tilaisuuden jälkeen Tero pysäytti minut ovella ja sanoi olevansa valmis olemaan avuksi, mikäli mikä tahansa oli jäänyt pohdituttamaan minua. Kaiketi hän toivoi minun pohtivan hänen puhelinnumeroaan. Sillä kertaa kuitenkin vain kiitin ja otin takkini. Seuraavana päivänä Tero etsi minut sosiaalisesta mediasta. Se oli melko helppoa, kun Zen/Workin kotisivuilla on valokuvat meistä jokaisesta henkilökunnan jäsenestä työasuissamme. Zen/Workissa uskotaan perusteellisuuteen. Meille tullessaan asiakas käy läpi tapaamiset paitsi uravalmentajien, myös fysioterapeutin, psykologin ja stylistin kanssa parhaan mahdollisen urapolun löytämiseksi. (Mainitsin Terolle myöhemmin, että joukostamme puuttui vain tarot-tulkitsija, ja sekin vain siitä syystä, että sopivaan henkilöön ei saatu yhteyttä puhelimella tai sähköpostilla. Tero kai piti juttua vitsinä.)

Tero ja minä viestittelimme ja sovimme treffit italialaiseen kahvilaan. Minuun teki vaikutuksen se, miten kunnianhimoinen ja itsevarma hän oli. Siitä kilpikonnajutusta sain tietää vasta myöhemmin, mutta silloin tunteeni olivat kasvaneet jo siihen mittaan, että asia tuntui pelkästään hellyyttävältä omituisen sijaan. Yksi asia johti toiseen, me ihastuimme, rakastuimme, ostimme toinen toisillemme hammasharjat omille kämpillemme ja lopulta muutimme saman katon alle. Tietenkään se ei ollut aivan näin suoraviivaista, meilläkin oli vaiheemme ja hetkemme, joista osa oli mukavia ja osa vähemmän mukavia. Siinä välissä tuli Teron Palkkapäiväkirjat-podcastin pilviä hipova suosio ja maine bisnesguruna, joka nousi täydellisestä tuntemattomuudesta yhdeksi alan kuumimmista nimistä Tienaat sen minkä ansaitset -sloganilla. Joka tapauksessa pointti on siinä, että me luotimme yhä lujemmin toisiimme, suhteeseemme, rakkauteemme. Miksi ihmeessä minä istun nyt haudanhiljaisessa autossa miettimässä, onko tuota luottamusta sittenkään enää olemassa?

Myöhemmin illalla ripustan valosarjan makuuhuoneen ikkunaan. Se lepää somalla kiehkuralla lasia vasten, ei räiskyvänä tähtisäteenä, vaan pikemminkin romanttisena, hehkuvana valonauhana. Makuuhuone on aina ollut minun vastuualuettani. Olen suunnitellut sinne tarkoin harkitun harmonisen kokonaisuuden valkoista, vaaleanharmaata ja ruusukultaa. Terolle se on lähinnä paikka, jossa voi oikaista jalkansa päivän päätteeksi. Yöpöydällä minun puolellani istuu Kurvinen, muotopuoli muumiolento, jonka ompelin ala-asteen käsityötunneilla vaaleanpunaisesta teddykankaasta. Sen massapallosilmät ovat eri kokoa ja eri linjassa toistensa kanssa, ja sen kuono on vino ja pieni, mutta sillä on luonnetta. Vaikka otus

on ruma, on se herättänyt hellyyttä kaikissa, jotka sen ovat nähneet, ja siksi se on seurannut mukana kaikki nämä vuodet.

Kun Tero tulee huoneeseen, pujahdan hänen taakseen ja painaudun tiiviisti kiinni hänen selkäänsä.

– Hei rakas.

Ei reaktiota. Tavallisesti sillä, että ääneni on kehräävä ja suunnattu suoraan hänen niskaansa, on Teroon tyystin toisenlainen vaikutus. Nyt hän seisoo edessäni kuin kivettynyt kevätkääryle.

– Vieläkö sä jaksat noista valoista murjottaa?

Suuttumus nousee minussa tahtomattani. Suoristan kaulani, astun askeleen taaksepäin ja riuhtaisen itseni pystyyn. Äkkiä kuvioon hiipii mukaan myös huoli. Huoli ja suuttumus asettuvat kumpikin taistelukehään, kyräilevät toisiaan alta kulmiensa eivätkä tiedä, kumman pitäisi kumauttaa ensimmäinen isku. Ei-hauska fakta: minä ja Tero emme ole puhuneet toisillemme paljoakaan sen jälkeen, kun tulimme kotiin.

– Ei tää toimi, Tero vastaa karheasti.

Ding ding! Suuttumus iskee huolen kerralla kanveesiin.

– No voi herranjumala! Jos tämä oikeesti on sulle noin iso asia, niin revitään valot pois! Otetaan kaikki lamput irti, ruuvataan kattolamputkin paikoiltaan, niin mikään ei enää häiritse herran pimeydenkaipuuta!

Nostan käteni uhmakkaasti ilmaan. Olen tosissani aikeissa tarttua valosarjaan, repiä sen kämmenen sisään ja heristää johtomyttyä Teron silmien edessä, mutta en tee sitä. Jokin estää minua. Muistikuva minusta autossa toivomassa, että olisimme yhä säilyttäneet keskinäisen luottamuksemme. Se keihästää minut, melkein halkaisee. Miksi minä ajattelin jotakin sellaista? Minkä takia toivoin jotakin, jonka tiedän minulla jo olevan?

Tero ei käännä katsettaan. Hän seisoo edelleen selin minuun ja tuijottaa vastapäiseen seinään. Siihen, jossa ikkuna ei ole.

– Tarkoitan tätä meidän suhdetta. Mä en halua jatkaa tätä.

Sillä sekunnilla aika pysähtyy. Minun on täytynyt kuulla väärin. Tero ei voi tarkoittaa sitä, mitä juuri kuvittelin hänen tarkoittavan. Tämä on väärinkäsitys, vakuuttaa huoli, joka virkoaa kehän nurkassa tajuttomuudesta. Kehä on äkkiä täynnä tunteita, joita ei hetki sitten ollut olemassakaan: järkytys, ahdistus, epäusko. Ne kaikki hyppelivät sikin sokin toistensa lomitse ja moukaroivat toisiaan. Minua oksettaa.

– Onko sulla joku toinen? kysyn ääni väristen.

– Ei. Musta tuntuu nyt vaan, että mun on parempi olla jonkin aikaa ihan itsekseni. Omassa rauhassa.

– Mitä... miten..?

Nyt Tero viimein kääntyy. Hän tekee sen nopeasti, vähän niin kuin olisi repimässä laastaria, vasten tahtoaan mutta haluten sen olevan mahdollisimman pian ohi. Kipu minussa ei lakkaa vaan voimistuu. Aivan kuin sisuksiini olisi tungettu valtava hiidenkivi, joka kasvaa ja paisuu hallitsemattomasti.

– Ei tämä tunnu mustakaan kivalta, Tero sanoo.

– Kivalta? Senkö pitäisi nyt lohduttaa, että susta ei tunnu kivalta?

– Ei tietenkään.

Ei tietenkään. Hän sanoo ei tietenkään. Huomaan miettiväni, kelpaisinko Terolle yhä, jos olisin hitusen fiksumpi, kulturellimpi, ehkä koulutetumpi. Tai yksinkertaisesti laihempi. Miehet vihaavat ihraa. Kavahtavat rasvaa ja selluliittia, jota kertyy vastentahtoisesti reisiin ja pakaraille. Mietin, olisiko minun kenties pitänyt ajella useammin säärrikarvani. Mietin, olisiko Tero kosinut minua jo ensimmäisen vuoden jälkeen, jos

en olisi seurustelumme vuosipäivänä sammunut punaviinispäissäni hänen poikamiesboksinsa keittokomeroon paasattuani normiroskiksen ja biojäteastian erottelun tärkeydestä. Ennen kaikkea päässäni takoo kysymys, miten hän voi tehdä minulle näin.

Tero on neuvoton. Näen sen siitä, miten hän haroo takaraivoaan ja yrittää ottaa askeleita, mutta jättää ottamatta, koska ei tiedä, mihin suuntaan hänen pitäisi edetä.

- Mikä mussa on vikana? karjaisen.
- Ei sussa oo yhtään mitään vikaa!
- No mikä meidän suhteessa sitten on vikana?
- Ei mikään. Mä...
- Miten muka voi olla ”ei mikään”, jos sä kerran haluat erota?

Kysymys saa Teron taas lukkoon. Mieheksi, jolla on suosittu podcast, hän puhuu yllättävän vähän. Tai sitten hän on vaihtanut kiristäviin boxereihin eikä puhe virtaa häneen niin kuin rahavirrat. Hän seisoo edessäni minuun katsomatta, aivan kuin olisi kuuroutunut jokaiselle esittämälleni kysymykselle. Ja silti hän on täysin tosissaan.

Kyyneleet alkavat valua pitkin poskiani vastoin kaikkea tahtoani. Kampppailukehässä loistaa enää pohjaton suru.

Ei enää sitä, että Tero hieroo nenäänsä omaani, kun tassuttelen aamuisin keittiöön yöpaitasillani. Ei enää viiltävillä elokuva-anekdooteilla varustettua kinastelua siitä, mitä meidän pitäisi katsoa seuraavaksi Netflixistä. Ei enää yhteisiä lomamatkoja kalliisiin hotelleihin, joissa kumpikin yritämme ihanaa parisuhdeaikaa niin lujasti, että riitelemme kuin pillastuneet orangit koko loman. Ei enää yhteisiä pyykkivuoroja. Ei enää... mitään. Sitä eroaminen tarkoittaa.

- Ei Barbadosista?

– Ei Barbadosta, Tero vahvistaa.

Ja kyllä, jossain kohtaa eroamista on piste, jossa järkeväkin aikuinen nainen muuttuu epätoivoiseksi takertujaksi, creepyksi somestalkkeriksi, epätoivoa tihkuvien kannipuheluiden soittelijaksi, hulluksi exäksi, joka kärventää entisen kumppaninsa lemmikkikaneja valurautakattilassa. Minulla se piste sijoittuu Barbadokselle. Siitä lähtien, kun hänen podcastinsa menestyi, Tero on luvannut viedä minut Karibialle hyvityksenä kaikista niistä illoista, jotka hän joutui paiskimaan töitä poissa luotani. Tietenkin ymmärsin sen tarkoittavan yhtä kuin kosintaa. Hän pani minut odottamaan sormusta vuosi toisensa perään ja nyt romuttaa kaiken noin vain.

Tartun Teroa olkapäistä.

– Et sä voi jättää mua näin!

Puristan kämmeneni yhteen. Teroon sattuu niin kovaa, että hän vavahtaa.

– Lopeta. Mä tarviin nyt vaan omaa aikaa, mähän sanoin jo. Lopeta!

Hän työntää minua. Hän puskee minua itsestään pois päin niin, että törmään sängyn laitaan ja kellahdan puolittain makuulle. Hän ei ole kovakourainen, mutta olen järkytyksestä niin heikkona, että hän kykenee liikuttelemaan minua kuin nukkea. Taistelukehässä on tapahtunut tyrmäys. Ottelu on päättynyt, ja epätoivo on julistettu voittajaksi.

– Mutta mä rakastan sua, vinkaisen hiljaa. – Me rakastetaan toisiamme. Ehkä me voitaisiin mennä jonnekin terapiaan ja saada tämä taas toimimaan...

– On varmaan viisainta, että mä menen pois täältä, Tero toteaa. Hän huokaisee, hengittää ja kykenee ottamaan taas

askelia, mutta minä en pysty enää liikahtamaankaan. Huutoni kuulostaa kuolevan eläimen uikutukselta.

–Mihin sä meet?

– Kaverille.

Se on viimeinen sana, jonka kuulen hänestä pitkään aikaan. Sitten ovi kolahtaa, ja hän on poissa. Tasan 40 päivää ennen joulua minusta on tullut sinkku.

TOINEN LUKU

39 päivää ennen joulua

– Hei, nyt sä voit mennä firman pikkujouluihin!

Viki on ystävä, joka tietää aina miten toimitaan, ja joka löytää aina syyn juoda lasilliset samppanjaa ilman, että on hitustakaan alkoholisti. Täydellinen aisapari kaltaiselleni neurootikolle, joka on juuri jätetty.

Nykyään kauppakeskuksissakin on baareja, mikä on varsin kätevää, koska niin voi yhdistää sekä juomisen että lohtushoppailun samalle reissulle. Viki istuu minua vastapäätä paperikassillinen vastaostettuja vaatteita jalkojensa juuressa.

– Kukaan ei enää rajoita sua!

Hän on oikeassa. Voisin todellakin mennä firman pikkujouluihin ja leväyttää korkkarit kattoon. Voisin ottaa tusinan verran valokopioita omasta takapuolestani enkä olisi siitä enää vastuussa kenellekään. En kylläkään tiedä, kopioiko kukaan enää kankkujaan pikkujouluissa, koska kaikkialla on siirrytty digiaikaan ja...no, skannauksia ehkäpä. Mutta mitä minä edes tekisin sellaisella vapaudella?

– Mä erosin juuri neljän vuoden suhteesta. En mä voi vain yhtäkkiä elää ilman Teroa! parkaisen.

Viki ottaa lasistaan pitkän kulauksen.

– Eroat tällä kertaa niin kuin miehet. Bailaat ensin ja itket vasta sitten, hän sanoo.

Soitin Vikille pian sen jälkeen, kun Tero oli sulkenut oven perässään ja häipynyt. Ulvoin kuin preeriakojootti. Eipä sillä, Viki kyllä arvasi mistä oli kyse ilman, että sai varsinaisesti selvää yhdestäkään lauseestani ja tuli luokseni mukanaan lämpöhuopa ja belgialaista suklaata. Tänään meillä on vuorossa shoppailuterapia. Onneksi nyt on lauantai, joten minun ei tarvitse murehtia töihin menemisestä vielä huomennakaan.

– Mutta entä jos Tero haluaakin... aloitan. Viki mulkaisee minua hyytävästi.

– Mä ajattelin vain, että...

Vau. Vikistä tulisi hyvä suojelupoliisi. Hänen tarvitsisi vain vilkaista syyllisiä, ja nämä tunnustaisivat ilomielin saman tien.

Suoriudun terapiasessioistani surkeasti. Tämä kauppakeskus on kilometrien päässä siitä supermarketista, jossa Tero sai raivokohtauksensa, ja se on täynnä naisellisiin mieltymyksiin erikoistuneita pikkuliikkeitä, joita Tero yleensä välttelee. Olen silti pysähtynyt näyteikkunoiden edessä tämän tästä ja miettinyt että ohhoh, siinäpä olisi hänelle juuri sopiva joululahja. Oikeastaan olin jo ostanut Terolle joululahjan (liput hänen suosikkiyhtyeensä Tukholman keikalle ensi kesänä), mutta se ei sammuta tutkaani. Lahjatutka on päällä ympäri vuoden ja paikallistaa varsinaisten lahjojen ohelle kaikenlaisia pienempiä lahjoja, kuten partavaahtolahjapakkauksia, sosiaalisessa mediassa suositteluja romaaneja, ergonomisesti muotoiltuja lihaveitsiä ja muuta sellaista. Lahjatutka ei tunnista käsitettä ero.

**Sydäntälämmittävä feelgood-romaanin
tapahtumarikkaasta joulusta.**

Minttu on tomera uravalmentaja, joka rakastaa joulua yli kaiken. Hänen käsittelyssään kylpyhuonekin saa täyden jouluvalaistuksen, ja joulukalentereita on lähemmäs tusina.

Joulunodotusaika kuitenkin synkkenee, kun vakaa suhde jouluinnottoman Teron kanssa karahtaa yllättäen kiville. Kaiken huipuksi perinteinen jouluillallinenkin on peruttu, sillä Mintun vanhemmat ovat lähdössä jouluksi tropiikkiin kuvaamaan parinvaihtorealityä.

Paras ystävä Viki rientää apuun ja tarjoaa Mintulle perheensä luksusmökkiä joulukuuksi. Minttu tarttuu tilaisuuteen ja löytää itsensä pohjoisesta loputtoman lumipyryn keskeltä – ja rauhallisen yksinolon sijaan hirsilinna onkin tuplabuukattu.

Edessä on kuukausi yhteiseloä hipahtavan mysteerimiehen kanssa, jonka taustoja Minttu ei malta olla penkomatta. Perinteitä rikkovaan jouluun mahtuu yllätys jos toinenkin...

Vappu-Tuuli Fagerson on turkulainen kirjailija, joka uskoo unelmiin ja yhdenvertaisuuteen. Kirjoittamisen lisäksi hän rakastaa yhdistellä yllättäviä makuja keittiössään – tosin itsetehtyä pekonisuklaata hän ei suosittele kenellekään.